

Arrest

nr. 160 427 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 14 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 24 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, komt op 8 oktober 2012 België binnen en biedt zich op 17 oktober 2012 aan bij het gemeentebestuur te Gent om haar aanwezigheid op het grondgebied te melden.

1.2. Op 11 september 2013 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar

zoon. Op 5 maart 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 18 april 2014 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van houder van voldoende bestaansmiddelen. Op 29 september 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 13 februari 2015 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar zoon. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“attest onvermogen uit land van herkomst, bewijs stortingen in het verleden, bewijs inkomsten gevestigde (laatste 3-6 loonfiches), bewijs dat aanvrager niet ten laste is van het OCMW”*.

Uit een fax van 27 april 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Gent blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft ingediend:

- een inlichtingenbulletin ABC;
- een uittreksel rijksregister;
- een verslag met betrekking tot het onderzoek naar de hoofdverblijfplaats;
- loonbrieven van de referentiepersoon;
- een verklaring niet steunverlening van het ocmw;
- een geboortegetuigschrift.

Uit een fax van 1 juli 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Gent blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft ingediend:

- vijf stortingsbewijzen uit de periode juli – november 2011;
- een getuigschrift van de gemeente Kubrat.

Op 11 augustus 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gegeven op 24 augustus 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13/02/2015 werd ingediend door:

(…)

*om de volgende reden geweigerd:*³

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (…).’

De aanvraag van betrokkene dateert van 13/02/2015. Op 11/06/2015 kreeg betrokkene een Bijlage 20 zonder bevel om nog bijkomende documenten voor te leggen. Het is reeds de tweede aanvraag als verwante in opgaande lijn.

Ter staving van het ‘ten laste’ zijn in het verleden de volgende documenten werden voorgelegd:

- *Getuigschrift van de gemeente Kubrat (Uit Nr^o 670300324/14/11/2013) (dd 27/11/2013) dat betrokkene geen onroerend goed bezit en ook geen aangegeven voertuigen.*
- *Stortingsbewijzen Western Union dd. 11/07/2011, 10/08/2011, 5/10/2011, 11/10/2011, en 2/11/2011, vanwege een derde aan betrokkene.*
- *Attest van het ocmw dat betrokkene geen leefloon heeft dd.21.11.2013*

Om als ten laste beschouwd te kunnen worden dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene in België is aangekomen op 18.10.2012. De bewijzen dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst, betreffen echter allemaal bewijzen dat

derden geld overmaakten. Nergens is sprake van de referentiepersoon. Voor zover het geld zou overgemaakt zijn door derden die allen deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat ze slechts tot november 2011 gaan, terwijl betrokkene hier pas in oktober 2012 is aangekomen. In tussentijd mag dus verondersteld worden dat ze in haar eigen bestaansmiddelen heeft voorzien. Bijkomend dient ook opgemerkt te worden dat de bedragen evenmin van die aard zijn dat mag aangenomen worden dat betrokkene aangewezen was op deze financiële steun om in haar basisbehoeften te voorzien. Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Het getuigschrift betreffende het onvermogen van de betrokkene betreft slechts een momentopname, het bevat geen informatie over de situatie van betrokkene in de periode dat ze nog in Bulgarije woonde. Er kan niet worden uitgesloten dat zij er zelf een inkomen verwierf of zelfs sociale bijstand genoot. Het feit dat betrokkene in België zich tot op heden niet heeft moeten wenden tot het ocmw doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Mevrouw is immers van het jaar 1948, dit maakt dat zij ouder is dan 65 jaar en bij behoeftigheid geen beroep meer kan doen op het ocmw. Overeenkomstig haar leeftijd kan zij bij behoeftigheid inkomensgarantie voor ouderen ontvangen. Bij gebrek aan een attest van de rijksdienst voor pensioenen kan niet worden uitgesloten dat betrokkene, in de periodes van legaal verblijf in België, tot op heden GEEN sociale bijstand heeft genoten.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is vestreken. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert zij een manifeste beoordelingsfout aan.

Het middel luidt als volgt:

“a. Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zou hebben nagelaten afdoende te bewijzen dat hij in het verleden ten laste was van haar Bulgaarse zoon.

b. Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoekster bij haar aanvraag tal van bewijsstukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat, nu zij in haar land over geen inkomsten beschikte, zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon.

Dat immers verzoekster stortingsbewijzen Western Union heeft neergelegd waaruit blijkt dat, op het ogenblik dat verzoekster nog in Bulgarije verbleef, er door de referentiepersoon, haar zoon, financiële stortingen zijn gebeurd ten gunste van verzoekster.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu volledig onterecht door verweerder voormelde persoon zomaar onmiddellijk als “derde” wordt beschouwd en geenszins door verweerder een voorafgaandelijk onderzoek werd verricht naar de in casu betrokken persoon.

Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten en verzoekster en haar zoon te horen.

c. Dat verzoekster daarnaast een attest van onvermogen dd. 27.11.2013 heeft neergelegd waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoekster in Bulgarije geen onroerend goed of voertuig heeft.

Dat verweerder echter in de weigeringsbeslissing onvoldoende heeft gemotiveerd waarom dit bewijsstuk niet kan weerhouden worden als bewijs van onvermogen van verzoekster waardoor er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

Dat immers verweerder in de weigeringsbeslissing onterecht stelt dat het door verzoekster neergelegde attest een momentopname betreft.

Dat het door verzoekster neergelegde attest het wel degelijk het heeft over het niet bezitten van waardevolle eigendommen in Bulgarije door verzoekster.

Dat bovendien, gezien verzoekster sedert oktober 2012 reeds in België woont, verweerder dan ook niet meer in de weigeringsbeslissing kan stellen dat verzoekster niet heeft aangetoond over geen inkomsten in Bulgarije te beschikken.

e. Dat verzoekster verder opmerkt dat zij sedert haar aankomst in België in 2013 inwoont bij haar zoon, de heer K. S. (...), te Gent.

Dat verweerder op de hoogte is dat verzoekster en de Bulgaarse referentiepersoon sedert haar aankomst in België samenwonen te Gent.

Dat derhalve beiden minstens sedert 2013 samenwonen/ ingeschreven staan op het zelfde adres.

Dat derhalve verzoekster, gezien het inwonen bij haar Bulgaarse zoon sedert haar aankomst in België, als ten laste van de Bulgaarse referentiepersoon dient te worden beschouwd en derhalve voldoende is aangetoond dat verzoekster in het verleden ten laste was van de Bulgaarse referentiepersoon.

Dat overigens geen enkele wettelijke bepaling uitdrukkelijk stelt dat verzoekster reeds diende te laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst.

f. Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaand een grondig onderzoek te verrichten.

Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden.

Dat de motiveringsplicht werd geschonden nu geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij maakt melding van een manifeste beoordelingsfout.

Zij betoogt bij haar aanvraag bewijsstukken te hebben neergelegd waaruit zou blijken dat zij in haar land van herkomst over geen inkomsten beschikte en zij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. Zij verwijst hierbij naar stortingsbewijzen van Western Union en het attest van onvermogen d.d. 27 november 2013.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat aangaande deze documenten, de bestreden beslissing als volgt motiveert:

(...)

Verzoekster slaagt er met haar vaag betoog niet in die vaststellingen van het Bestuur te weerleggen.

Het ten laste zijn van de referentiepersoon dient reeds te bestaan in het land van herkomst. Echter, zoals blijkt uit de overgemaakte en in het administratief dossier aanwezige documenten, werden er enkel in juli, oktober en november 2011 geldsommen overgemaakt aan verzoekster, evenwel zonder vermelding van de naam van de referentiepersoon als opdrachtgever, waardoor er geen afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst, tussen verzoekster en de referentiepersoon, kan uit worden afgeleid.

Zij blijft eveneens in gebreke aan te tonen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking had tussen november 2011 en haar verklaarde aankomst in België op 18 oktober 2012, te weten bijna een jaar na de laatste geldstorting via Western Union.

Het voorgelegde "getuigschrift betreffende aangifte van gegevens" doet evenmin afbreuk aan de vaststellingen van het Bestuur, te meer daar dit getuigschrift slechts betrekking heeft op het jaar 2013, periode waar verzoekster zich reeds in het Rijk bevond, doch geen informatie bevat over haar situatie van in de periode dat ze nog in Bulgarije woonde. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Waar verzoekster stelt sedert haar aankomst in België bij haar zoon in te wonen, dient te worden opgemerkt dat dit niet door verwerende partij wordt betwist. Echter, het momenteel bij haar zoon inwonen, toont nog steeds niet aan dat verzoekster van hem afhankelijk was in haar land van herkomst.

Het enige middel is ongegrond."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van Unieburger, nu zij niet heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar zoon, die zij wenst te vervoegen. Hierbij wordt uitvoerig gemotiveerd waarom de door de verzoekster neergelegde stukken geen afhankelijkheidsrelatie tussen haarzelf en de referentiepersoon, haar zoon, bewijzen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gemotiveerd door de vaststelling dat het legaal verblijf van de verzoekster in België verstreken is. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

De beoordeling of een bloedverwant in opgaande lijn al dan niet ten laste is van de persoon die hij wenst te vervoegen, is een feitenkwestie die een zekere appreciatie vergt van het bestuur.

Waar de verzoekster aanvoert dat *“geen enkele wettelijke bepaling uitdrukkelijk stelt dat verzoekster reeds diende te laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst”*, wordt gewezen op de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Aldus kan de verzoekster niet dienstig voorhouden dat zij, *“gezien het inwonen bij haar Bulgaarse zoon sedert haar aankomst in België, als ten laste van de Bulgaarse referentiepersoon dient te worden beschouwd en derhalve voldoende is aangetoond dat verzoekster in het verleden ten laste was van de Bulgaarse referentiepersoon.”*

De verzoekster voert aan dat dat zij stortingsbewijzen heeft neergelegd, waaruit zou moeten blijken dat er in het verleden stortingen werden verricht ten haren gunste door de referentiepersoon, haar zoon. Hiermee weerlegt de verzoekster geenszins het desbetreffende motief van de bestreden beslissing, met name dat *“(d)e bewijzen dat er geld werd overgemaakt aan betrokkene in het land van herkomst, (...) allemaal bewijzen (betreffen) dat derden geld overmaakten”* en dat *“(n)ergens (...) sprake (is) van de referentiepersoon”*. Dit motief vindt steun in het administratief dossier. De verzoekster verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom zij meent dat deze vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door haar voorgelegde documenten, zonder evenwel de onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid van de motieven aan te tonen.

Waar de verzoekster meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in voormelde stortingsbewijzen vermelde persoon ten onrechte als een ‘derde’ beschouwt en haar en haar zoon hieromtrent diende te horen, wordt erop gewezen dat zij de kans had om de nodige toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat zij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. De verzoekster houdt derhalve ten onrechte voor dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de verzoekster en de referentiepersoon diende te horen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Er blijkt ook niet welk belang de verzoekster heeft bij haar betoog, nu zij op geen enkele wijze duidt welke verduidelijkingen zij had kunnen aanbrengen die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen. Daarenboven wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing verder wordt opgemerkt dat zelfs al zou het geld overgemaakt zijn door derden die allen deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, de stortingen dan nog *“slechts tot november 2011 gaan, terwijl betrokkene hier pas in oktober 2012 is*

aangekomen”, zodat “(i)n tussentijd mag (...) verondersteld worden dat ze in haar eigen bestaansmiddelen heeft voorzien” en dat de bedragen bovendien “evenmin van die aard zijn dat mag aangenomen worden dat betrokkene aangewezen was op deze financiële steun om in haar basisbehoeften te voorzien”. Deze motieven worden door de verzoekster niet betwist.

Verder voert de verzoekster aan dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd waarom haar attest van onvermogen van 27 november 2013 niet weerhouden kan worden als een bewijs van onvermogen. Zij meent dat het vornoemde attest wel degelijk bewijst dat zij geen waardevolle eigendommen in Bulgarije bezit, en dat dit attest geenszins als een momentopname kan worden beschouwd. Tevens meent zij dat, nu zij sedert oktober 2012 in België woont, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan stellen dat zij niet heeft aangetoond over geen inkomsten in Bulgarije te beschikken. Met haar betoog beperkt de verzoekster zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, namelijk dat “(h)et getuigschrift betreffende het onvermogen van de betrokkene (...) slechts een momentopname (betreft)” en het “geen informatie (bevat) over de situatie van betrokkene in de periode dat ze nog in Bulgarije woonde”, zodat “(e)r (...) niet (kan) worden uitgesloten dat zij er zelf een inkomen verwierf of zelfs sociale bijstand genoot”. De verzoekster verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom zij meent dat deze vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van het door haar voorgelegde document, zonder evenwel de onjuistheid of de kennelijke onredelijkheid van de motieven aan te tonen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN